

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστου Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκάτῃ μέχρι τῆς 19ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

265. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀριθεός, Τὸ δεύτερον κάποιος θεός, Ἄνθη θὰ ἴδῃς στὸ τρίτον μου Πού δὲν γυρεύουν ἦσαν, Καὶ στὴν Ἑυρώπη τ' ἔβλον μου Ἀποτελεῖ Βασίλειον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος Ἑλληνοπούλας

266. Στοιχειογράφος

Ὅμως εἶμαι, σὲ ποτίζω Καὶ σ' εὐφραίνω, σὲ δροσιζώ. Ἐνα λάμδ' ἂν μοῦ προσθέσῃς. Θὰ σὲ κάμω νὰ πονήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Στ. Χρηστίδου

267. Μεταγραμματισμὸς

Ἄδικα τὸν κόπο χάνω. Πού τὸ Κάπα ἦμα κάνω: Μία νῆσος ἐβυθίσθη. Κι' ἄλλη εὐθὺς ἐνεφανίσθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τῶν Ἀκουραουάντων

268. Ἀναγραμματισμὸς

Ὁ βίος σου χωρὶς ἐμέ, καὶ τῶν πτωχῶν ἰδέως, Ὡς πρὶν ἀνοήτορος. Ἄν ἄνθρωπος αἰρινιδίω; Σοῦ καταβῆ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαίμῳ μου

Νὰ μεταθέσῃς ἐναλλάξ, -πρόσεξε! σὲ πληρώνω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γυαλοῦ

269. Πυράμις.

+ Ὁι σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀστερισμόν. * + * = Στοιχέον ὕψόν. * * + * * = Ἀριθμητικόν. * * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου * * * * + * * * * = Μέγας ὕψις. * * * * * + * * * * * = Ἐπίθετον Ἄγιου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβίλλης

270-272. Συμπλήρωσις φράσεων

- 1.) - μὴ - ἴδιον - τὰ - 2.) - ὑπὲρ - 3.) Ἐξέτις - ἐγκράτειαν, - φίλιαν, - κόσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλληνοῦ

273-277 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ρήπος, βέλος, αἰκία, μαῖρος, νόμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώς τοῦ 1913

278. Ἀκουστικὸς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταῦτα, ὅστε τὰρικά τῶν νάποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῶν Μεσογηνῶν.

Χθὲς, στερεόν, ἄνισος, λαμβάνω, ἔπειτα, διάφορος, ἀδύνατος, πονῶ, βραχὺς, πολὺς, ἀμαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας.

279. Φωνηεντόλιπον.

νν-γγ-ππ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἄλπεων

280. Γρίφος

θε θε γόνυ θε θε εἶδ θε θε θε θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντάς

ΛΥΣΕΙΣ

Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 3ου Ἰουλίου καὶ 3ου Ὀκτωβρίου 25. Διέταρον (Δάτα, Ρίον).—26 Ἀκμων Ἀρμων.—27. Ἰσπανία—Σινάπια.—28. Ἀργεῖος—ἄργος.

29. Θ Η Σ Ε Ι Ο Ν 30. Φόβον πονηρῶν Η Μ Ε Ρ Ο Σ μεταβαλεῖν οὐρά Σ Ε Λ Ι Σ μιν.—34-35. Διὰ Ε Ρ Ι Σ τοῦ Κ' κέρας, Ι Ο Σ μήκος, καλῶ. ἄ- Ο Σ κων ἐκτός.—36. Ν ΣΤΡΑΒΩΝ (Στ. νίκη. Τρωάς, Ροβοάμ, Ἀδάμας, Βιργίλιος Ὀστρε Νέστος).—37. Ὁ λόγος εἶνε σπόρος.—38. Ἐσο πρῶτος (ὁ ο πρα-ῶς).

39- Γύθων (Γῆ, ἕστων.—40. Πήγασος (πῆ, γᾶ, σός).—41. Πόνος—Πόρος.—42. Ὁ αὐτός, ἢ ἀλλή.

43. Σ Α Ν Η Ο Μ Ω Τ Ρ Ρ Α Σ Α Π Ρ Α Ο Ρ Ρ Α Α Π Ρ Φ Δ Ι Υ Ρ Γ Ο Σ Ν Α Ο Σ

44. Τὸ γογγόν καὶ χαῖον ἔχει. (Ἡ ἀνάγνωσις εὐλοιοῦσθαι, ἐκ δεξιῶν).—45. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κάμηλαι, Ἀσθινίς, Μαλακός, Ἡμέρα, Λύπη, Οὐδεῖς, Σκότος).—46. Φθείρουσιν ἤθη χρησιὰ ἡμιλίαι κακαί.—47. Μελεῖ τὸ πᾶν. (Με λέ τι-τοπ' ἂν.)

48. Φωκίον (φῶκη, ὄν).—49. Φοινῆς (φῆ, νῆς).—50. Γέλων-γελῶν.—51. Ὁ κορέσις, ἢ Κόρεα.

52. Η Λ Α Τ Ω Ν 53-57. Διὰ τοῦ Θ' Α Ω Ρ Ι Σ βαθος, νόθος, θέρος Α Ρ Η Σ εὐθύμος, Θεός.—58- Τ Ι Σ 60. 1. Πᾶς μὴ Ἑλλην γάρβυρος. 2. Ὁ κόραξ εἶνε σαρυμβόρον. 3. Ν

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—61 ΤΕ- ΝΕΛΟΣ (Τῆτις, Ἐργουαί, Νόξ, Ἐσχητος, Δούλος, Ὀπίγον, Σκότος).—62. Φίλοις βοή- θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θήτα χι.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λειπτά 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνοήτους μας λειπτά 5 μόνον μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 10 διαπλάσιον, καὶ μετὰ ἀπλά τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δὲος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη- ρωνοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ ζωοριστὸς ἐτί- χος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ ταχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί- ζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδεδεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται. 15—120

Ἰδρῶθι Σύλλογος ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τὴν Ἑλληνιστικὴν «ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ» σκο- πῶν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοσφίρισμα. Ἐγ- γράφονται μέλη. Συνδρομὴ ἐτησίαι δρ. 2, ἐξάμηνος 1, τρίμηνος 0,50. Ζητοῦνται ἀν- τιπρόσωποι.—Ὁ Πρόεδρος: Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπαλίου, ὁ Γραμματεὺς: Ἑλλην τοῦ 21.—Διευθύνων Σύλλογος: Βύρωνια Λεβαντινῆ, Βενιζέλου 74, Πειραιῆ. 15—121

Ο «ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ». — Μην- αῖον περιοδικόν, ὄργανον τῶν Ἑλλήνων γραμματισμοφίλων. Συνδρομὴ ἐτησίαι δρ. 3.—Τὸ 1ον φύ. λον θὰ ἐκδοθῆ τὸν Μαῖον καὶ θὰ σταλθῆ εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας λειπτά 25. Ἀγγελιαὶ στέλλονται δωρεάν. Διευθύνσις: Α. Συγκουριάδην, Θεσσαλονίκην.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Χάμπη, Ρ. Μπόσσελτ, Μ. Μαῖν- τερ, Ζ. Σαβάνης, Κ. Κελεμεντινί, Ι. Μέντσερ, Φ. Πλάιν, Κ. Χέρολντ, Α. Κάουαχ, Ε. Χάου- μαν, Γ. Σμύλλερ, Κ. Χριστιάνσεν, Α. Σλίτ, Α. Γκρίντσε, Π. Ρόζενφελντ, Α. Φέιμινγκ, Ι.ο. Τρόγιαν, Ε. Νάουμαν, Α. Βέζερμαν, Φ. Χάιερτ, Ε.ο. Γάμπιερ, Π. Κάλτερ, Φ. Φίσερ, Χ. Ἄνσε- τεν, Ὀτ. Πέττερ, Ν. Σάσσενροτ, Ι. Α. Καποδίσ- τριας, Ἀσκ. Α. Πυλαρινοῦ, Μ. Α. Τεγόπουλος, Σκλαβωνίη Πόλι, Ἀνθοφίλη Χηδίογλου, Ι. Ν. Καρμυλοπούλου, Ἰωάννα Θ. Μάρα, Πηνε- λόπη Σ. Μοραῖτου, Τολμηρὰ Ἀμαλῶν, Ἰσιπέτ τοῦ Θανάτου, Ἀλέξ. Ι. Καρμαυτέλης, Π. Φέλο- γλου, Χριστόφ. Γαλιάνης, Σπ. Σ. Πιουσλάς. ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀδ. Δ. Παπαδημητρίου. ΑΡΓΟΥΣ: Α. Δημόπουλος. ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος, Χρυσ. Γ. Ζήτης, Ἐφη Τσαλίκη. ΓΥΘΕΙΟΥ: Α. Ι. Καραμπατάς, Κ. Ε. Κανάς. ΕΒΡΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μασρόνης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κ. Ι. Κοκκιάνης, Ἐνδοξο Κορητικόπουλο. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Σ. Ζώνης, Φερεντίνη Α. Τσιν- κανέλη. ΚΑΙΡΟΥ: Μαρία Παζάνη. ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Π. Γρεῖν, Α. Γ. Δεσούλα, Λι- ζέτα Γ. Δεσούλα, Δήμητρα Σουέρεφ, Θείαρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Νημερία. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλείς, ΔΗΟΥΛΙΣΤΗΣ: Χρ. Π. Κοκκίρης, Β. Φ. Μπουρνέλης. ΜΕΘΩΝΗΣ: Ἡρ. Κωστόπουλος, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀρ. Ι. Πρατῆς, Ματωμένη Ἀνατολή. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Ι. Παπαδόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καραμυλάης, Ἀναστασία Δ Λέγγερη. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Α. Τσουκαλάς, Παν. Κολυβάς, Α. Χ. Λοιδωρικιώτης, Εἰρήνη Χ. Λοιδωρικιώτου, Π. Σ. Μιχαλάς, Γ.ο. Ι. Αρμουράνης, Χ. Α. Πε- ριδάκης, Α. Γ. Πελοποννάκης, Ν. Ι. Μασρόνης, Αικατ. Χ. Καραφύλλη, Ἀν. Χ. Καραφύλλη, Δ. Σ. Μπαλακωνιάδης, Πυρμ. Σ. Αέμισης, Γ. Θ. Πα- νόγος, Τ. Σκόλος, Ἄννα Ι. Κλάισα. ΠΥΡΓΟΥ: Α. Α. Ἀποστολάκος, Ν. Ι. Σαν- ρόπουλος, Διαβολογιάννης Ἀλιεῖς. ΣΠΑΡΤΗΣ: Μαρία Νικολοπούλου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος, Ἐνας χορὴς ὑπογραφή ΧΙΟΥ: Εὐθαλία Α. Μπαμπάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ ὄνοματά ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρωτῆδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τῆσασιν: ΙΩ. ΤΡΟΓΙΑΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὀ- κείου περιεμένου τὴν διεύθυνσιν), ΧΡΥΣΟΣΤΟ- ΜΟΣ Α. ΖΗΤΗΣ ἐν Βόλῳ, Γ. Σ. ΖΩΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ΕΥΘΑΛΙΑ Α. ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ ἐν Χίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1916, Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ', (Συνέχεια)

—Ναί, παιδί μου, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιώ. «Ὀ!» αὐτὰ θὰ γίνουν.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένους βαθεῖα... Κ' ἔξαυνα ὤρμητε, στάθηκε μπροστά στὴν Καντινιώ καὶ μετὰ μίαν δύναμι, μετὰ μίαν σταθερότητα, μετὰ μίαν πεποιθήσιν, ποῦ ὁ δασκάλος τοῦ δὲν τὴν ἐπερίμενε ἀπὸ ἑνα τῆσο μικρὸ παιδί, ἐρώναξε:

—Κύριε Καντινιώ, ἀκούστε με: Τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆ, ποῦ χρειάζεται, καθὼς μοῦ εἶπατε, γιὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης, θὰ τὴν ἔχω!

Ὁ Καντινιώ δὲν ἐπέκρινε καθόλου τὴν γελίαν μ' αὐτὴ τὴν τολμηρὴ διαβε- βάζωσι. Μήπως ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς, μο- νάχος του, δὲν ἀνεκάλυψε ὡς τώρα τόσα πράγματα καὶ δὲν ἀνάγκασε τὸν κα- κοῦργο νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν; Καθόλου ἀπίθανο λοιπὸν νὰ εὐρίσκε καὶ τὴν ἀ- πόδειξιν: ποῦ ἐχρειάζετο, τώρα μάλιστα

Ὁ Καντινιώ κόλακεύθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τῶθαλε πείσμα νὰ ζετρω- πώσῃ τὸν δραπετῆ. Ἀκράτητος τώρα μονολογοῦσε:

—Πρὶν γυρῆσιν στὸ σπίτι του, ἔ- καμε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ. Ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἔφυγε κατ' εὐθείαν. Στὸ γραφεῖο του λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ κανένα ἴχνος, κανένα τεκμήριον, κατὶ τέλος πάντων ποῦ νὰ μᾶς δείχνῃ τί δρόμο πῆρε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσομε στιγμὴ. Πρέπει νὰ εἰσχωρήσομε στὸ γραφεῖο τοῦ πρὶν μὴ κανέναν ἄλλον, πρὶν τὸ σκουπίσῃν ἢ τὸ τακτοποιήσῃν. Γιὰ νὰ τὸ βροῦμε ἔτσι, ὅπως τὸ ἄριστο.

—Τίποτ' εὐκολώτερον! ἐρώναξε ὁ Ἑρρίκος.

—Ἐ, τί; ἔκαμε ὁ Καντινιώ, ποῦ εἶχε ἐσχάσει τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ. Τί εἶπατε; Τίποτ' εὐκολώτερον παρὰ νὰ μπουρῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀγγλάς;

—Μὰ βέβαια;

—Ἀπόψε;

—Ἀπόψε!

—Καὶ πῶς;

Ὁ μικρὸς ἐξηγήθηκε. Μία μέρα, στὸ σπίτι του, εἶχε ἀκούσῃ κάποια συ- νομιλία μεταξὺ τῆς ἀδελφῆς του καὶ

τοῦ Ἀγγλάς, μετὰ φουρτῆ, ἔρχεται νὰ ρίχνῃ γαρ- τιά εἰς ἑνα μεγάλο χαρτοφυλάκιον... (Σελ. 173, στ. α.)

ποῦ ἤξερε μετὰ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάμῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἐδιέβαλε αὐτὴς τῆς σκέ- ψεις στὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπον τοῦ δα- σκάλου του κ' ἦταν εὐχαριστημένους ποῦ τὸν ἔδλεπε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν ἀκούσε νὰ τοῦ λέγῃ:

—Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πιασθῇ ὁ κακοῦργος, θὰ ἦταν νὰ τὸν παρακο- λουθῆσῃ κανεὶς βῆμα πρὸς βῆμα. Ἀλλὰ τώρα ποῦ μᾶς τώτκασε; Ποῖος ξέρει ποῦ πῆγε; ποῖος ξέρει μετὰ ποῖο βαπόρι, μετὰ ποῖο τραῖνον ταξιδεύει ὀλοένα;

—Νομίζετε λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν φθάσομε; ρώτησε ὁ Ἑρρίκος.

—Δὲν λέω αὐτό, ἐφέθουσε σκεπτι- κὸς ὁ Καντινιώ.

—Ἄ, τὸ ἤξερα! ἐρώναξε μετὰ χαρὰ ὁ μικρὸς: δὲν εἶσθε σεις ἄνθρωπος γιὰ νὰ σῶς γελῶσῃ ἕνας Ἀγγλάς! εἶσθε πῶς ἔξυπνος ἀπὸ δέκα σάν κι' αὐτόν!

Ὁ Καντινιώ κόλακεύθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τῶθαλε πείσμα νὰ ζετρω- πώσῃ τὸν δραπετῆ. Ἀκράτητος τώρα μονολογοῦσε:

—Πρὶν γυρῆσιν στὸ σπίτι του, ἔ- καμε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ. Ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἔφυγε κατ' εὐθείαν. Στὸ γραφεῖο του λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ κανένα ἴχνος, κανένα τεκμήριον, κατὶ τέλος πάντων ποῦ νὰ μᾶς δείχνῃ τί δρόμο πῆρε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσομε στιγμὴ. Πρέπει νὰ εἰσχωρήσομε στὸ γραφεῖο τοῦ πρὶν μὴ κανέναν ἄλλον, πρὶν τὸ σκουπίσῃν ἢ τὸ τακτοποιήσῃν. Γιὰ νὰ τὸ βροῦμε ἔτσι, ὅπως τὸ ἄριστο.

—Τίποτ' εὐκολώτερον! ἐρώναξε ὁ Ἑρρίκος.

—Ἐ, τί; ἔκαμε ὁ Καντινιώ, ποῦ εἶχε ἐσχάσει τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ. Τί εἶπατε; Τίποτ' εὐκολώτερον παρὰ νὰ μπουρῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀγγλάς;

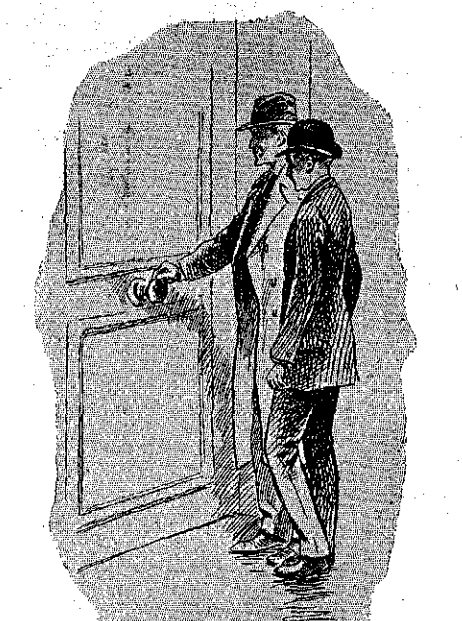
—Μὰ βέβαια;

—Ἀπόψε;

—Ἀπόψε!

—Καὶ πῶς;

Ὁ μικρὸς ἐξηγήθηκε. Μία μέρα, στὸ σπίτι του, εἶχε ἀκούσῃ κάποια συ- νομιλία μεταξὺ τῆς ἀδελφῆς του καὶ

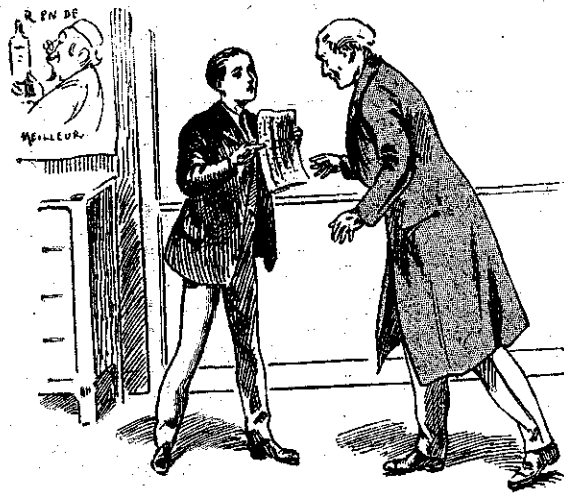

Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν ἐφθασαν στὸ μεγάλο σπίτι... (Σελ. 181, στ. γ.)

τοῦ Ἀγγλάς. Ἡ Λουίζα τοῦ παρεπο- νεῖτο, ὅτι ὅταν ἐπήγαινε στὸ Παρίσι, δὲν εἶχε κανένα μέρος γιὰ νὰ ξεκουρά- ζεται, νὰ περιμένῃ τὸ τραῖ

γραφεία της η Γατρική Ζωή. — Φθάνει να μας άρτιση να νεβούμε ο θυρωρός! είπε με κάποιαν άνησυχα ο Καντινιώ.

Ευτυχώς, ο θυρωρός, μισοζυπνημένος από το κουδούνισμα, τράβηξε το σχοινί της πόρτας και ξανάπεσε να κοιμηθῆ, χωρίς να ρωτήσει ποιοι ήταν. Έτσι άγενόχλητοι, ο Καντινιώ κι' ο Έρρίκος ανέβηκαν, άνοιξαν με το ένα κλειδί την

«Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυμάσια!...» (Σελ. 182, στ. β')

πόρτα του πρώτου πατώματος, προύχρησαν εις το γραφείο του Άγκλας, με τα κεριά που είχε πάρη μαζί του ο ήθοποιός, το άνοιξαν με το δεύτερο κλειδί, μπήκαν μέσα κι' άναψαν εύθως το ηλεκτρικό.

Είδαν τότε, ότι το δωμάτιο εύρισκετο σε μία μεγάλη άκαταστασία.

— Χμ! έκαμε ο Καντινιώ εύχαριστημένος ή άκαταστασία της φυγής. Καλό σημάδι αυτό!

Στάθηκε μία στιγμή, συλλογίζόμενος από που έπρεπε να ρίξη την ξρενά του, και άμέσως το βρήκε. Κατά το παράδειγμα των μεγάλων άστυνομικών, που τους είχε ιδῆ να εργάζονται στο... θέατρο, έπήγε κατ' εύθειαν στο τυπόχαρτο, που ήταν επάνω στο τραπέζι, τράβηξε το πρώτο φύλλο, γεμάτο μελανίες, το εδίδλωσε και το φύλαξε στην τσέπη του. Έπειτα εγονάτισε μπροστά στο καλάθι των άχρήστων, εξετύλιξε ένα-ένα τα χαρτιά, που ήταν κουβαριασμένα εκεί μέσα και τα κύτταξε με προσοχή.

Η εργασία αυτή εβάσταξε αρκετή ώρα και ο Έρρίκος άρχισε να κουράζεται με τη σιωπή του δασκάλου του, που το άπογοητευμένο του ύφος δεν του έλεγε τίποτε καλό. Έσκέσθη τότε κάτι να κάμη κι' αυτός, κ' έπήγε να εξετάση ένα σωρό από χαρτιά, που εύρίσκετο σε μία άκρη του γραφείου' αλλά ο Καντινιώ τον εμπόδισε.

— Μή, μικρό! του εφώναζε' μην έγ-

γίξης τίποτα λέτό!.. Άφισέ με έμένα!..

Ο Έρρίκος υπήκουσε. Είχεν εκύστη όμως την προσοχή του κάποιου φυλλάδι, που ήταν άνοιχτό εκεί κοντά στο σωρό και, σιγά-σιγά, το έπηρεστά χέρια του χωρίς να το κλείση. Είδε τότε, ότι ήταν Όδηγός των Σιδροδρομών και, παρατηρήσας προσεκτικότερα την άνοιχτή σελίδα, που έγγραφε από πάνω «Παρίσιοι-Χερσούργον», ανακάλυψε μία νυχτιά, που έσημάδευε την αναχώρησι ενός τραίνου, στής ένδεκα και πενήντα, για το Χερσούργο.

Δεν είπε τίποτα, για να μην ένοχλήση το δάσκαλό του, που έντωματαξυ είχε ξεχωρίση κι' αυτός από το καλάθι τέσσαρα κομμάτια χαρτί και προσπαθούσε τώρα να τα συναρμολογήση. Κι' όταν ή εργασία έτελειώσε, ο ήθοποιός έβγαλε κραυγή θριαμβου, γιατί είδε ότι το σχισμένο εκείνο χαρτί ήταν Δρομολόγιο μιάς Άγγλικής Άτμοπλοίας, που έσημείωνε της ήμέρες και τους ναύλους της γραμμής Ρίον-Ίανέιρον

- Σάντος - Μοντεβιδέον - Λαπλάτα.

Τότε μόνον ο Έρρίκος έκρινε, ότι μπορούσε να του ανακοινώση τη μικρή απόκάλυψι που έκαμε πρὸ ολίγου.

— Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυμάσια! εφώναζε ο Καντινιώ. Κύτταξε' ή Άγγλική Άτμοπλοία Πάνε και Σα, που βρήκα εδώ το δρομολόγιο της, ξεκινά από το Χερσούργο. Δεν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία, ότι ο κακούργος επιβιβάζεται σήμερα το πρωί, στής δέκα, στο ύπερωκεάνειο «Αραγωνία»...

— Για να πάη πού;

— Χμ! αυτό δεν το ξέρουμε ακόμη...

Πραγματικώς, ήταν δύσκολο να το μαντεύσουν. Πού θα πήγαινε ο Άγκλας; στή Βραζιλία, στην Ούρουγουά ή στην Άργεντινή; Γιατί το βαπόρι έπιανε 'ς όλους αυτούς τους λιμένας.

Τότε ο Καντινιώ εσκέφθη να διαβάση το τυπόχαρτο που είχε πάρη, και το έθαλε μπροστά στον καθρέπτη, που ήταν επάνω από το τζάκι. Δυστυχώς, το διάβασμα δεν ήταν καθόλου εύκολο, γιατί το τυπόχαρτο εκείνο ήταν πολυμεταχειρισμένο και τάποτυπάματα των

γραφημάτων, άπανωτά, άποτελούσαν μουντζούρες άξεδιάλυτες. Επίτέλους ο Καντινιώ, με πολλόν κόπο, κατορθωσε να ξεχωρίση το όνομα τῆς Κολέττας και το όνομα της Κας Μερτίγ και Σα.

— Νά, είπε, θάγραψε γράμμα για την άδελφή του.

— Καλό να το ξέρουμε κι' αυτό, άποκρίθηκε ο Έρρίκος. Δεν την παίρνει λοιπόν μαζί του;

— Έτσι φαίνεται.

Άλλά σε μία άκρη του τυπόχαρτου, ο ήθοποιός ανέκαλυψε και κάτι άλλο, ακόμη πιο σπουδαίο. Ήταν μία στήλη αριθμών, μία μικρή πρόσθεσι, αυτή:

41,55
900
400

1341,55

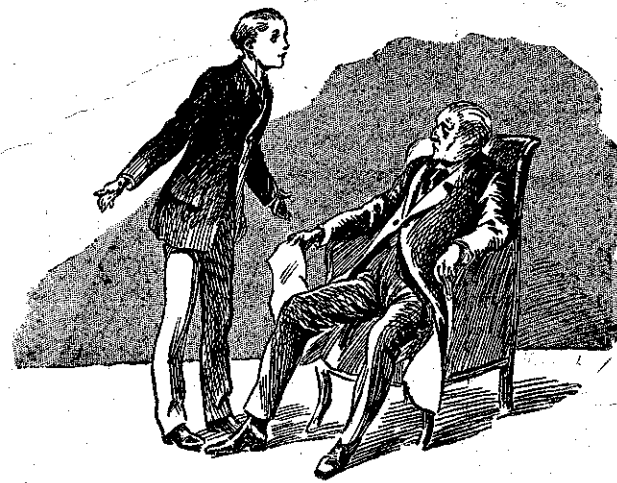
Ο Καντινιώ έμεινε μία στιγμή σκεπτικός μπροστά 'ς αυτούς τους αριθμούς. Έπειτα κύτταξε τον Όδηγό των Σιδροδρομών και το Δρομολόγιο της Άγγλικής Έταιρείας κ' εξαφνά, με το θριαμβευτικό ύφος ανθρώπου που έλυσε ένα πολύπλοκο πρόβλημα, γύρσε στον Έρρίκο, που εστέκετο άφωνος κι' άκίνητος, και του είπε:

— Τώρα τα ξέρω όλα!

— Άλήθεια;

— Ναι... Ο Άγκλας φεύγει για τη Βραζιλία. Θα φθάση στο Ρίον-Ίανέιρο στή 18 Ίουνίου.

Κι' αφού διασκέδασε λίγο με την έκπληξη, που επροξένησαν αυτά τα λό-

«Απ' όλα λοιπόν ξέρετε σεις!...» (Σελ. 183, στ. α')

για στον Έρρίκο, του εξήγησε πως εφθασε στο θετικό και βέβαιο συμπέρασμα.

— Ίδου, του είπε' ο Άγκλας, πρὶν φύγη, έκαμε τους λογαριασμούς του. Το εισιτήριο του σιδροδρομού, πρώτη θέσις, από το Παρίσι ως το Χερσούργο, στοιχίζει περ. 41,55. Νά ο αριθμός αυτός στο τυπόχαρτο, πρώτος-πρώτος στή στήλη. Ο δεύτερος αριθμός, 900

ερ., είνε ακριβώς ή τιμή ενός άπλου εισιτηρίου από το Παρίσι ως το Ρίον-Ίανέιρο, αλλά πρέπει να πληρώση κανείς και άλλα 400, για καμπίνα. Νά, αυτό ήταν! Βλέπεις τί εύκολο, παιδί μου; Έπειτα, θα βεβαιωθώμε στην έντέλεια αύριο, που θα πάω στα γραφεία της Άτμοπλοϊκής Έταιρείας και θα ζητήσω κατάλογο των επιβατών. Νά ιδῆ, ότι τόνόμ' του θα υπάρχει.

— Το όνομα Άγκλας; ρώτησε ο Έρρίκος.

— Όχι' αλλά κόμης Ρουσόσκη, γιατί ρ' αυτό το όνομα ο κλέπτης θα κατέθεσε τα χρήματά του στής Βελγικές Τράπεζες, αφού μ' αυτό τον είδαμε γραμμένο και στον Όμιλό των Έρετών.

— Τι τέλειος άνακριτής! Άπ' όλα λοιπόν ξέρετε σεις! εφώναζε μ' ένθουσιασμό ο Έρρίκος.

Ο Καντινιώ σήκωσε τους ώμους του με προσποιητή μετριοφροσύνη και άποκρίθηκε:

— Σου το είπα, παιδί μου. Όταν είνε κανείς άληθινός ήθοποιός, πρέπει να ξέρη να παίξη κάθε ρόλο, τόσο στο θέατρο, όσο και στή ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Καινούργια περιουσία.

— Σου λέγω, ότι πρέπει να πάρη μαζί του και φανέλλες!

— Μά, μαμμά, αφού πηγαίνη σε χώρες θερμές;

— Άδιόφορο! Δεν μπορεί κανείς να ταξιδεύση πρυθενά χωρίς φανέλλες...

Άχ, παιδάκι μου! ποιος θα μου τώλεγε, ότι θα ε' εστελνα μία μέρα τόσο μακριά!.. Τι δυστυχία να έχη κανείς παιδί ήθοποιό! θα με πεθάνη αυτό, θα μου κόψη τη μισή μου ζωή!.. Πήγαινε, Λουίζα μου, να μου κάμη ένα καφέ με γάλα, αλλά γλυκό, πολύ γλυκό, παιδί μου.

Έτσι θρηνηλογούσε ή αγαθή κυρία Σομώ, ενώ ετοίμαζε τα ρούχα του μικρού Έρρίκου Δαλλινύ, δεκαπέντε ήμέρες μετά την αναχώρησι του Άγκλας για το Ρίον-Ίανέιρο.

Πόσα συνέβησαν στο διάστημα των δύο αυτών εβδομάδων!

Ο Έρρίκος είχε καταφέρη τον Καντινιώ να τον άρτιση να κυνηγήτη τον γαμπρό του. Στην άρχή, ο γέρος εδίστασε. Μπορούσε το παιδί να κάμη ένα τόσο μεγάλο ταξείδι; Άλλά ήταν παιδί με θέλησι και μ' έξυπνάδα μεγάλου. Έπειτα είχε βρεθῆ και τρόπος, που οίκονομούσε θαυμάσια τα πράγματα.

Ο Καντινιώ είχε ανακαλύψη κάποιον ήθοποιό χωρίς εργασία, που διοργάνωνε μία μικρή κινηματογραφική επιχείρησι. Θα επιβιβάζετο με τον μικρό του θίασο 'ς ένα ύπερωκεάνειο και θα εδινε παραστάσεις κινηματογράφου μέσα στο πλοίο,

κατά το διάστημα του ταξειδιού. Θα έπαιρνε μερικές ταινίες στής διάφορες πόλεις που θα έπεσκέπτοντο. Και κατόπιν, βλέποντας και κάνοντας. Στο Ρίον — Ίανέιρο μπορούσε να βρεθῆ κανένας θεατρώνης να τους μιθώτη, είτε για Κινηματογράφο, είτε για Θέατρο.

Ο Καντινιώ επέτυχε να προσληθῆ στο μικρό αυτό θίασο και ο Έρρίκος. Δεν ήταν βέβαια σπουδαία δουλειά. Ο μικρός όμως θα είχαν ένα οδηγό κ' ένα προστάτη στο μεγάλο του ταξείδι.

Αφού λοιπόν εσυμφώνησε με τον Πατκαλέ — έτσι ώνομάζετο ο ήθοποιός του κινηματογράφου, — ο Έρρίκος άνήγγειλε στους δικούς του, ότι θάρευγε για την Άμερική.

Η κυρία Σομώ και ή Λουίζα άνησυχούταν τώρα πολύ για τον Άγκλας, που ύστερ' από το τηλεγράφημά του εκείνο, δεν είχε δώση άλλο σημείο ζωής. Η Λουίζα προπάντων εμάντευε ότι κάτι φοβερό συνέβαινε. Η συχνές άδικαιολόγητες άπουσίες του συζύγου της, το ύφος του άδελφού της και ή διπλωματική σιωπή του Καντινιώ, την είχαν προετοιμάση για την καινούργια συμφορά που θα ξεσπούσε στο κεφάλι της, μολονότι δεν ήξευρε ακόμη τί ήταν ακριβώς... (Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

(Συνέχεια και τέλος, ιδε σελ. 176.)

Ο Άγκορας είχε ξελαφρώτη. Ο Άσπρούλης ήτο κατακουρασμένος.

— Ούφ! έκαμε ο πρώτος, Μπράβο, Άσπρούλη μου, σ' εύχαριστώ!

Τόσο μόνον;

— Και... και το δώρο μου; ρώτησε δειλιώς ο δεύτερος. Το ξέχασες, Άγκορα;

— Ποιο δώρο; είπεν ο Άγκορας, κ' έκραυνοβόλησε μ' ένα βλέμμα τον δυστυχισμένο Άσπρούλη.

— Δεν... δεν μου το ύπεσκέθης;..

— Σου ύπεσκέθη τίποτα εγώ;

— Μου φάνηκε...

— Ά σου φάνηκε; εσάρκασεν ε Άγκορας. Ά, ναι, ίσως έχεις δίκαιον...

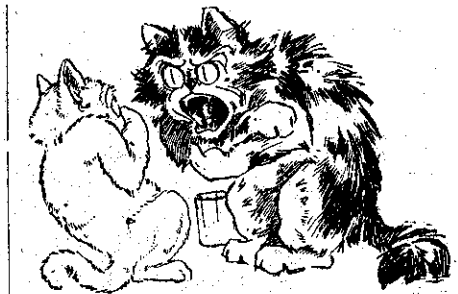
Ο Άσπρούλης ανέπνευσε.

— Στάσου, να το δώρο σου!

Και άρπάζει ο κακός Άγκορας το βάζο, το γεμάτο φύλλους, και... το άναποδογυρίζει δια μιάς στην πλάτη του κακομοίρη του Άσπρούλη.

Ο Άσπρούλης δεν έπερίμενε περισσότερο.

Φεύγει κι' ακόμη φεύγει, ενώ αισθάνεται φωτιές στο σώμα του, και ενώ ο Άγκορας κυλίεται χάρω και γελά σαν τρελλός, για το έξυπνο παιγνίδι που είχε παίξη...

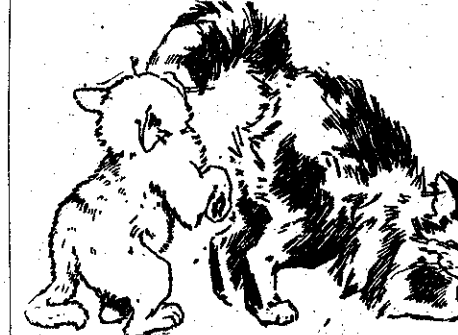

«Και έκραυνοβόλησε μ' ένα βλέμμα τον δυστυχῆ Άσπρούλη!»

Τι άχαριστία! Τι μούρη άχαριστία!.. Γ'

— Δεν σου τάλεγα; είπε στον Άσπρούλη ή μαμμά, που δεν είχε το θάρρος να τον μαλώση, όταν τον είδε 'ς αυτή την κατάστασι.

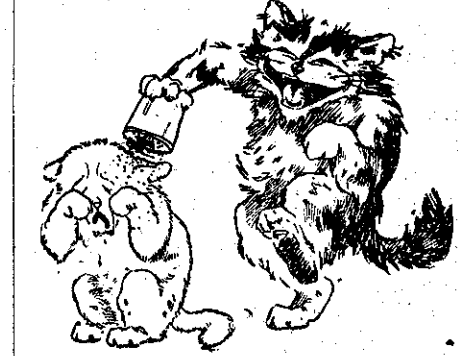
— Άχ! μαμμά! είπεν ο Άσπρούλης, ενώ εζόνετο κ' εκλαιγε άπελπισμένος. Ποτέ δεν έπίστευα ότι ο Άγκορας θα ήταν ένας τέτοιος... κακούργος... άπατεών... χάριστος! Με έστειλες για ψιλικά και ήρθα με περισσότερα από ό, τι μπορούσα να φαντασθώ...

«Τέλος πάντων ήλθε κι' αυτής ή σειρά!..»

— Αυτό, παιδί μου, άποδεικνύει πρώτα πρώτα, πως πρέπει νακούη κανείς τον μεγαλύτερό του, και έπειτα ότι υπάρχουν στον κόσμο κακά ζώα, όπως και κακοί άνθρωποι, και ότι τα ζώα, όπως και οι άνθρωποι, κρύπτουν κάποτε πολύ κακά ένστικτα υπό χαριέστατον έξωτερικόν...

Και άρχισε να κάμη στον γιό της ή κυρά - Κακκινότριχη, ότι και αυτός έκανε προτίτερα εις τον... «άπατεώνα». (Παράφορσις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

«Στάσου! να το δώρόν σου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Σκύβε, φίλε μου, σκύβε πολύ. Σύρου, καλλίτερα, κατά γής. Οί λησται, αν παραμονεύουν κάπου να μās κτυπήσουν στα σκοτεινά, θα σκοπεύουν βέβαια κατά συμπερασμόν, στο στήθος. Αλλά ή σφαίρες τότε θα περάσουν άπάνω από τα κεφάλια μας. Σκύβε, φίλε μου, σύρου, όπως κ' έγω.

Και ό Ούίλλιαμ Τάυλορ, με τὰ χέρια και με τὰ γόνατα, έξηκολούθει να προχωρή εις τὸ άγνωστον τῆς μυστηριώδους εκείνης κατοικίας.

— Κύριε προϊστάμενε, ειπεν εξαφνα ό αστυνόμος τού Ουεστμίνστερ. Έχω μαζί μου ένα ηλεκτρικό φαναράκι. Αυτό τὸ σκοτάδι δέν υποφέρεται. Επιτρέπεται να τὸ ανάψω;

— Για τόνωμα τού Θεοῦ! άπεκρίθη ό Τάυλορ. Αυτό θά ήταν αυτοκτονία. Δέν θά μπορούσαμε να κάμωμε ούτε δέκα βήματα. Θά μās έβλεπαν άμέσως.

Και εις τὸ σκότος, οι δύο Άστυνομικοί έξηκολούθουν να σύρωνται, να έρπουν, χωρίς να τούς ένοχλή κανένας.

Πού ήταν λοιπόν ό Σκυλοκέφαλος, ό Ράλφ και οι άλλοι; Ποιαν παγίδα έκρυβεν ή σιωπή και τὸ σκότος εκείνο;

Ό Μωρίς Ζιλλάρ τὸ ήξευρε. Και αυτό ήθέλησε να ειπῃ πρό ολίγου εις τὸν Ούίλλιαμ Τάυλορ.

Τὴν ώραν πού ήτο κρυμμένος εις τὴν άποθήκην τῆς βίλλας, ό νεαρός ντέτεκτιβ ειχεν άκούσῃ τούς κακούργους να καταστρώνουν δλοκλήρον σχέδιον με καταπατάς, κινήτὰ δάπεδα και μυστικὰς κλίμακας.

Ό πολυπειρος, βλέπετε; Σκυλοκέφαλος έγνώριζε καλά, ότι όταν αστυνομικοί εισέρχωνται να έρευνήσουν εις ένα σπίτι, τού όποίου δέν γνωρίζουν τὰ κατατόπια, ενεργοῦν πάντοτε κατά τὸν ίδιον τρόπον. Τοποθετοῦν δηλαδῃ καμμία δεκαριά αστυφύλακας άπέξω, δλόγως, και άλλους τόσους επί τῆς στέγῃς κατόπιν εισέρχονται οι προϊστάμενοι και αρχίζουν τὴν έρευναν από τὸ υπόγειον ως τὴν σοφίταν, δηλαδῃ εκ τῶν κάτω πρὸς τὰ άνω, φροντίζοντες όλονέν να κλείουν όπισθέν των τὰ δωμάτια, τὰ όποια έπισκέφθησαν.

Κατ' αυτόν τὸν τρόπον, οι άνθρωποι τούς όποιους κυνηγοῦν οι αστυνόμοι, μή δυνάμενοι να φύγουν από κάτω, αναβαίνουν όλονέν ύψηλότερα, έως ότου συλλαμβάνονται μοιραίως είτε εις τὴν σοφίταν, είτε εις τὴν στέγην.

Αὐτὴν τῶντι τὴν μέθοδον ήκολούθει και ό αρχιστυνόμος Τάυλορ μετὰ τού συντρόφου του, τού αστυνόμου τού Ουεστμίνστερ. Ό Σκυλοκέφαλος όμως ειχε πάρῃ τὰ μέτρα του. Η σοφίτα, όπου ειχε καταφύγη με τούς ανθρώπους και όπου, με τὴν πρώτην εμφάνισιν τῆς αστυνομίας, ειχε μεταφέρῃ τὸν Μαρκήσιον Δερινῦ και τὸν κ. Ούίλλιαμ Χόλκερ, ήτο εφωδιασμένη δια κινήτου πατώματος.

Με τὴν πίεσιν μόνον ενός ηλεκτρικοῦ κομβίου, τὸ ήμισυ αὐτοῦ τού πατώματος θά ήνοιγετο, θά έρευγενύπο τούς πόδας τῶν αστυνομικῶν, και οι δυστυχεῖς αὐτοὶ θά έκρημνίζοντο εις τὸ κενόν!

Έν τούτοις έξηκολούθουν θαρραλέως τὴν επίσκεψιν των. Αφοῦ έκαμαν τὸν γύρον τῆς αὐλῆς, ό ίδιος ό Τάυλορ επήρε τὸ ηλεκτρικὸν φανάρι τού συντρόφου του και, εισερχόμενος πρώτος παντοῦ, έξηρευνήσεν όλον τὸ υπόγειον και τὸ ισόγειον.

Άνέβῃ κατόπιν, μετὰ τού συντρόφου του, εις τὸ πρώτον πάτωμα, τού όποίου έπισκέφθη όλα τὰ δωμάτια, φροντίζων, όπως προείδεν ό Σκυλοκέφαλος, να κλειδώνῃ μετὰ τὴν επίσκεψιν όλας τὰς θύρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ επέμβασις τῆς Νέλλης Χόλκερ.

Έν τῷ μεταξύ, τί έκαμνεν ό Μωρίς Ζιλλάρ; Απεφάσισε να έγκαταλείψῃ εις τὴν τύχην του τὸν αρχιστυνόμον;

Όχι! ό ευγενῆς νέος, μολοντί ό Τάυλορ τῷ έδειξε τόσην δυσπιστίαν, έσπαζε τώρα τὸ κεφάλι του δια να εύρη τρόπον σωτηρίας.

Κ' εξαφνα εκτύπησε τὸ μέτωπόν του. Ό τρόπος εύρέθῃ!

«Γρήγορα! έσυλλογίσθη ό φίλος μας γρήγορα, όσον εινε καιρός. Πρέπει, με κάθε θυσία, να έμποδίσω τὸν Σίμωνα να νοήξῃ τὸ κινήτὸ πάτωμα τῆς σοφίτας και γι' αυτό ένας μόνον τρόπος υπάρχει: Να κόψω τὰ ηλεκτρικὰ σύρματα, με τὰ όποια λειτουργεῖ ή παγίς.

«Δέν εινε όμως εύκολο να φθάσω ως τὴ σοφίτα, αφοῦ τὸ σπίτι πολιορκῆ-

ται από παντοῦ, κι' άνέκανα τὴν τρέλλα να πλησιάσω πάρα πολύ, οι άνθρωποι τού Τάυλορ, πού βέβαια θά ειδοποιήθησαν τώρα περὶ τῆς παρουσίας μου, θά έσπευδαν να μού δέσουν τὰ χέρια. Μένει λοιπόν τὸ δικό μου σύστημα και θά ιδοῦμε πιά πόσο αξίζει...»

Και ό Μωρίς Ζιλλάρ, ό όποιος, από τὴν στιγμήν πού έτάθη δια τῆς φυγῆς, έμνε κρυμμένος εις μίαν λόχμην, εις άπόστασιν διακοσίων περιπόου μέτρων από τὴν βίλλαν, έξηλθε τότε από τὴν κρύπτην του και έβάδισεν άποφασιστικῶς πρὸς τὴν κατοικίαν τού Σκυλοκέφαλου.

Ἡτοιμάζετο να εκτελέσῃ τὸ πλέον παράτολμον, τὸ πλέον επικίνδυνον, τὸ πλέον τρελλὸν σχέδιον, πού έβλάστῃσε ποτέ εις τὸν νοῦν ενός ντέτεκτιβ. Και όμως ό ήρωας μας έπροχώρησε με τὸ μετρίωμα εις τὰ χεῖλη. Επρόκειτο να σώτῃ δύο ανθρωπίνους ύπάρξεις! έπρόκειτο επίσης να ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του! αλλά δι' αὐτὸ ό Μωρίς Ζιλλάρ δέν έδιδε πεντάραν. Τὸ έθεώρει απλῶς ως εν από τὰ «μειονεκτήματα τού επαγγέλματος».

Ό Ούίλλιαμ Τάυλορ και ό αστυνόμος τού Ουεστμίνστερ έξηκολούθουν τὰς έρευνας των και ήτοιμάζοντο τώρα να νοήξουν τὴν θύραν τῆς σοφίτας, όπου ήσαν κρυμμένοι ό Σκυλοκέφαλος και οι σύντροφοί του, τῆς σοφίτας εκείνης, τῆς όποιας τὸ πάτωμα ήμπορούσε να φύγῃ εις ώρισμένην στιγμήν, δια να κρημνισθοῦν οι αστυνομικοί άπ' όλον τὸ ύψος τῆς βίλλας.

— Κύριε προϊστάμενε, έψιθύρισεν ό αστυνόμος τού Ουεστμίνστερ. Φαίνεται ότι οι κακούργοι έδραπέτευσαν, πρὸ τῆς εισόδου μας εις τὴν βίλλαν, από καμμίαν υπόγειον διόδον. Επισκέφθημεν όλα τὰ δωμάτια τού σπιτιοῦ, χωρίς να παντήσαμε ψυγῆν!

— Μένει ακόμη ή σοφίτα, άπεκρίθη ό Τάυλορ.

— Να ιδοῦμε! υπέλαβεν ό αστυνόμος, κυττάζων εις τὸ φῶς τού φαναριοῦ τὸ πιστόλι του.

— Ακούτε; έκαμνεν εξαφνα ό αρχιστυνόμος. Εκεί πάνω μιλοῦν!

— Ναί!.. ακούω... έψιθύρισεν ό άλλος. Εἶν' εκεί!

(Ἐπειτα συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΩ, ότι τὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν, όπως σὰς τὸ παρουσίασα με λίγα λόγια στὸ περασμένο φύλλο, — σὰς φάνηκε τότὸ μεγάλο, ώραῖο, ύψηλό, ευγενικό, ὥστε θαπορήσατε πῶς δέν συμφωνοῦν εὐθὺς ἔλαιοι ἄνθρωποι, γιὰ τὸ πραγματοποιήσασθαι. Γιατί βέβαια, — θὰ συλλογισθῆκατε — δέν εινε πρᾶγμα ἀδύνατο. Φθάνει νὰ τὸ θελήσουν ὅλοι, και γίνεται.

Ἀλήθεια, τί ώραῖο θὰ ήταν νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά στὸν κόσμὸ πτωχοὶ και πλούσιοι, δοῦλοι κι' ἐλεύθεροι, σοφοὶ κι' ἀγράμματοι δυστυχισμένοι κι' εὐτυχισμένοι, παρὰ ὅλοι οι ἄνθρωποι νὰ εἶχαν ὅ,τι τούς χρειάζεται, με ὀλίγων ὥρων ἐργασία, και νὰ ήταν ἴσοι, ὅμοιοι, ἐλεύθεροι, ευχαριστημένοι, εὐτυχισμένοι! Ὁ κόσμος δέν θὰ γίνονταν τότε παράδεισος, οὐρανός;...

Και όμως δέν εινε πολὺ εύκολο. Και ἀπόδειξις ότι δέν ἔγινε ακόμη, μολοντί ή σοσιαλιστικὴ θεωρία πρωτοφάνηκεν στὴν Εὐρώπῃ ἔδω κ' ἑκατὸ χρόνια, — ἴσως και περισσότερα. Και καθὼς ἐνωρεῖτε, ή μεγάλη δυσκολία εινε να πειθοῦν οι ἄνθρωποι 'ς αὐτὰ, και προπάντων εκείνοι, πού με τὸ σημερινὸ καθεστὼς, εινε δυνατοὶ κ' ευχαριστημένοι. Γιατί οι ἄλλοι, οι πτωχοὶ, οι κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασία, οι τσακισμένοι ἀπὸ τὴν πείνα και τὴ στέρησι, οι μικροὶ κι' ἀδύνατοι τέλος πάντων ἄνθρωποι, πού ἐλπίζουν 'ς ένα καλύτερον μέλλον, πείθονται γρηγορώτερα...

Φυσικὰ ὁ πλούσιος σήμερα, ὁ κεφαλαιούχος, συλλογίζεται: «Τί ανάγκη ἔχω ἐγώ; Καλὰ εἶμαι. Δέν μπορεῖ να γίνω καλλίτερα. Για τούς ἄλλους; Δε με μέλει. Ἄς φροντίσουν να πλουτήσουν κι' αὐτοὶ, όπως ἐφρόντισα ἐγώ, ή ὁ πατέρας μου πού μού ἔφισε περιουσία.» Ὅλοι βέβαια δέν εινε τόσο ἐγωίσται. Ὑπάρχουν και ἀνάμεσα στους πλουσίους εκείνοι πού λυποῦνται τούς πτωχοὺς. Ἀλλὰ εινε λίγοι. Οι ἄλλοι, ἀμελικοὶ ἐχθροὶ τού Σοσιαλισμοῦ, ἀντιστέκονται μ' ὄλη τους τὴ δύναμι, — και δυστυχῶς ἔχουν δύναμι μεγάλη.

Μὴ νομίζετε όμως, ότι τὸν πολεμοῦν μόνον οι πλούσιοι, οι κεφαλαιούχοι. Κι' ἀπὸ τούς ἄλλους, πολλοὶ δέν πιστεύουν ἀκόμη στὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν. Τὸ

νομίζουν χιμαιρικόν. Φρονοῦν, ότι εινε φυσικῶς ἀδύνατο να γίνουν ὅλοι οι ἄνθρωποι ἴσοι και ὅμοιοι, γιατί ή ἀνισότης εινε στὴ φύσι. Ἐκείνος πού γεννιέται με περισσότερα, και μεγαλύτερα προτερήματα ἀπὸ τούς ἄλλους, δέν μπορεῖ, σὰς λέγουν, παρὰ να γίνῃ πλουσιώτερος, δυνατώτερος, ευτυχέστερος. Φαίνεται ἀδικία, ἀλλὰ εινε δικαιοσύνη. Δέν μπορεῖ να φαντασθῇ κνεῖς, ότι ένας Γκαίτε ή ένας Βίκτωρ Οὐγγῶ μπορεῖ να ἔχῃ ὅσα κ' ένας βλάκας. Πάντα θὰ ἔχῃ περισσότερα. Και θάφινῃ περιουσία και στα παιδιὰ του πού τάγαπᾷ, γιατί εινε δικαιομά του να φροντίτῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ἐτσι ένας ἄλλος, μία μέρα, θὰ ἔχῃ πολλά, ἔστω κι' αν εινε βλάκας, μόνον και μόνον γιατί ειχε πατέρα ή πάππο ένα Γκαίτε ή ένα Οὐγγῶ. Αὐτὸ γίνεται κι' αὐτὸ θὰ γίνεται στὸν κόσμὸ πάντα.

Ἐπειτα σὰς λέγουν, ή ἰσότης, κι' αν ήταν δυνατό να ἐπέλθῃ, θὰ ἔβλαπτε πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα και τὸν πολιτισμό, γιατί θὰ ἔκανε να λείψῃ ή ἀμιλλα εκείνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, πού εινε ή αἰτία κάθε προόδου. Ὅταν ἐγώ, π. γ. θὰ ἔχω ἐκ γενετῆς ἐξατφαλισμένη τὴ ζωὴ μου, τὴν τροζή μου, τὴν κατοικία μου, — γιατί θὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου να κάμω μία ἐρεύρεσι ή να γράψω ένα ώραῖο βιβλίον; Θὰ κάνω μόνον τὴν ὀλιγόωρη ἐργασία πού θὰ μού ἐπιβάλλῃ τὸ Κράτος, και θὰ διατκεδάξω ἔπειτα χωρίς να δίνω πεντάρα γιὰ τίποτα.

Ἄλλ' αὐτὰ και τὰ παρόμοια, κατά βάθος, δέν εινε παρὰ σορίσματα. Οι ἄνθρωποι θάργῃσουν να τὸ καταλάβουν. Ἄλλ' ἄμα τὸ καταλάβουν, ἄμα οι Σοσιαλισται γίνουν με τὸν καιρὸ περισσότεροι, τὸ Ἰδανικόν τους θὰ πραγματοποιηθῇ ἄμέσως και ή σημερινὴ κοινωνία θάλλῃξῃ μορφή. Πρὸς τὸ παρόν, οι Σοσιαλισται κάνουν προπαγάνδα, κατηγοῦν, φωτίζουν τὸν κόσμὸ κ' ἐλπίζουν πάντα στὸ μέλλον. Ἡ ἀλήθεια εινε, ότι πληθαίνουν ὀλοένα. Και σήμερα ἔχουν ἀρκετὴ δύναμι, ὥστε να ἐπιβάλλωνται στὴς Κυβερνήσεις και να τῆς ἀναγκάζουν να φροντίσουν γιὰ τούς πτωχοὺς, γιὰ τούς ἐργάτας. Ἡ ἀπεργία εινε τὸ κυριώτερό τους ὄπλο. Εἔρετε τί κακὸ γίνεται με τῆς ἀπεργίας στὴν Εὐρώπῃ. Κ' ἔδω ἀκόμη στὰς Ἀθήνας, ἔχουμε συχνά. Και γιὰ τὴς προλαυδάνῃ ὅτο μπορεῖ τὸ Κράτος, κάνει νόμους πού προστατεύουν τὸν ἐργάτη κατὰ τῆς πλεονεξίας τού κεφαλαιούχου. Ἡ ἐργατικὴ λεγομένη νόμοθεσία τῶν πιδ πολιτισμένων Κρατῶν τῆς Εὐρώπῃς και τῆς Ἀμερικῆς, χρεωστεῖται στὸ Σοσιαλισμό. Ὑπάρχουν σήμερα νόμοι, ὕγνωστοὶ ἄλλη φορά, πού ὀρίζουν πότες ὥρες μπορεῖ να ἐργάζεται ὁ ἐργάτης, τὸ περισσότερο, τί ἡμερομίσθιο μπορεῖ να

παίρῃ, τὸ λιγώτερο, και ἀπὸ ποιά ἡλικία μπορεῖ να μπαῖνῃ 'ς ἐργασία. Παιδιά ἀγγλικά δέν ἐπιτρέπεται πιά να ἐργάζωνται. Και ὁ δικός μας νόμος περὶ Κυριακῆς Ἀργίας εινε ένας νόμος σοσιαλιστικός.

Ἐτσι, σιγά-σιγά, βελτιώνεται ή θέσις τού ἐργάτου και μπαίνουν εραγμοὶ στὴν πλεονεξία τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Κ' ἔτσι σιγά-σιγά, προσδεύει ή σοσιαλιστικὴ ἰδέα. Μία μέρα μετὰ πολλὰ χρόνια, ἴσως θὰ νικήσῃ πέρα-πέρα. Και ή σημερινὴ κοινωνία θ' ἀλλάξῃ μορφή. Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κσεφ. ΙΒ']

α) Μαγικὴ Δικὼν

Ευῦρετε γιατί φαίνεται τότὸ χαρούμενος κ' ευχαριστημένος; Γιατί ἄδειασε πρὸ ολίγου ὀλοκλήρη μποτιλλια κρασί. Ἄλλὰ μπορεῖτε να μού πῆτε πού τὴν ἔκρυψε;

β) Παιγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεφάιδας τῶν Ἀνθῶων

NON	I	PO	MON
ΘΕ	ΚΡΙ	ΧΡΥ	ΟΝ
ΚΩΝ	ΣΑΝ	ΜΗ	ΔΟΝ

Να συναρμολογηθοῦν αι συλλαβαὶ αὐται, ὥστε ναποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀνθῶων.

γ) Διὰ τούς Τελλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τού Ἐρωτος τῆς Πατριδος

*ui - ai*e - *ie* - **a*ie - *ie*

Ναναγνωσθῇ τὸ Ἑλληνοπολύμυφον τοῦτο.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις — ὀσωνδῆποτε ζητημάτων τού αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαρατήτως ὑπὸ ενός μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Ῥόσεις τού 21ου φύλλου

α.) Τὸ πρόσωπον τού κυνηγοῦ σχηματίζεται εις τὸ ἐπάνω μέρος, παρὰ τὴν δεξιάν πλευράν τού ἀγροφύλακος και φαίνεται, αν ή πλευρά αὐτὴ γίνῃ βάσις. — β.) Ἐρρῖκος, Ἀγγιλᾶς, Καντινιώ, Μωρίς, Χόλκερ, Δερινῦ. — γ.) Χρόνος - ὄνος. — δ.) Noblesse oblige.

